

DOMSTOLENS DOM (Første Afdeling)

21. maj 2015 (*)

»Præjudiciel forelæggelse – frie kapitalbevægelser – undtagelse – kapitalbevægelser, der vedrører levering af finansielle tjenesteydelser – national lovgivning, som fastsætter fast beskatning af kapitalindtægter fra kapitalandele i udenlandske investeringsfonde – sorte fonde«

I sag C-560/13,

angående en anmodning om præjudiciel afgørelse i henhold til artikel 267 TEUF, indgivet af Bundesfinanzhof (Tyskland) ved afgørelse af 6. august 2013, indgået til Domstolen den 30. oktober 2013, i sagen:

Finanzamt Ulm

mod

Ingeborg Wagner-Raith,

procesdeltagere:

Bundesministerium der Finanzen,

har

DOMSTOLEN (Første Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, A. Tizzano, og dommerne S. Rodin, E. Levits (refererende dommer), M. Berger og F. Biltgen,

generaladvokat: P. Mengozzi

justitssekretær: fuldmægtig K. Malacek,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter retsmødet den 20. november 2014,

efter at der er afgivet indlæg af:

- Ingeborg Wagner-Raith ved Rechtsanwalt U. Ziegler
- den tyske regering ved T. Henze, A. Wiedmann og K. Petersen, som befuldmægtigede
- den italienske regering ved G. Palmieri, som befuldmægtiget, bistået af avvocato dello Stato P. Gentili
- Det Forenede Kongeriges regering ved S. Brighthouse, som befuldmægtiget, bistået af barrister K. Bacon
- Europa-Kommissionen ved T. Scharf, A. Cordewener og W. Roels, som befuldmægtigede,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse i retsmødet den 18. december 2014, afsagt følgende

Dom

1 Anmodningen om præjudiciel afgørelse vedrører fortolkningen af artikel 64, stk. 1, TEUF.

2 Anmodningen er blevet indgivet under en sag mellem Ingeborg Wagner-Raith, der er arving efter Maria Schweier, og Finanzamt Ulm (skattemyndigheden i Ulm) vedrørende beskatning af kapitalindtægter fra kapitalandele i investeringsfonde med hjemsted på Caymanøerne (et oversøisk territorium under Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland).

Retsforskrifter

EU-retten

3 Artikel 1, stk. 1, i Rådets direktiv 88/361/EØF af 24. juni 1988 om gennemførelse af traktatens artikel 67 [artikel ophævet ved Amsterdamtraktaten] (EFT L 178, s. 5) bestemmer, at »[m]edlemsstaterne ophæver de restriktioner for kapitalbevægelser, der finder sted mellem valutaindlændinge i medlemsstaterne, medmindre andet er fastsat i nedenstående bestemmelser. For at lette gennemførelsen af dette direktiv, klassificeres kapitalbevægelserne efter nomenklaturen i bilag I«.

4 Blandt de kapitalbevægelser, der er opregnet i bilag I til direktiv 88/361, findes under rubrik I med overskriften »Direkte investeringer« erhvervelse af kapitalinteresser i nye eller bestående virksomheder med henblik på etablering eller opretholdelse af varige økonomiske forbindelser.

5 Nævnte bilags rubrik IV med overskriften »Transaktioner vedrørende andele i investeringsinstitutter« indeholder i del A om »[t]ransaktioner vedrørende andele i investeringsinstitutter« bl.a. valutaindlændinges erhvervelse af børsnoterede andele i udenlandske investeringsinstitutter og valutaindlændinges erhvervelse af ikke-børsnoterede andele i udenlandske investeringsinstitutter.

6 I de forklarende bemærkninger, der er indeholdt i bilaget, er følgende anført:

»I denne nomenklatur og udelukkende i forbindelse med direktivet forstås ved:

Direkte investeringer

Investeringer af enhver art foretaget af fysiske personer, erhvervs- eller finansieringsvirksomheder, som har til formål at etablere eller opretholde varige og direkte forbindelser mellem investoren og den virksomhedsleder eller den virksomhed, for hvem disse midler er bestemt med henblik på udøvelse af erhvervsvirksomhed. Dette begreb skal således forstås i videste forstand.

[...]

Kapitalindskud i de af de under punkt I 2 i nomenklaturen nævnte virksomheder, der er oprettet som aktieselskaber, anses som en direkte investering, når den aktiepost, der indehaves af en fysisk person, en anden virksomhed eller enhver anden indehaver, enten i henhold til de for aktieselskaber gældende nationale lovforskrifter eller af andre grunde, giver disse aktionærer mulighed for faktisk deltagelse i selskabets drift eller i kontrollen hermed.

[...]«

Tysk ret

7 § 17 i Gesetz über den Vertrieb ausländischer Investmentanteile und über die Besteuerung der Erträge aus ausländischen Investmentanteilen (lov om salg af andele i udenlandske investeringsfonde og beskatning af afkast af udenlandske andele i investeringsfonde) af 28. juli 1969 (BGBl. 1969 I, s. 986) i den affattelse, der fandt anvendelse mellem den 1. januar 2002 og den 31. december 2003 (herefter »AuslInvestmG«), bestemte følgende for så vidt angår beskatningen af indtægter fra andele i udenlandske investeringsfonde:

»(1) Udlodninger fra udenlandske investeringsandele [...] er kapitalindkomst i den forstand, hvori dette udtryk er anvendt i § 20, stk. 1, nr. 1, i Einkommensteuergesetz (lov om indkomstskat) [...]

[...]

(3) Stk. 1-2a finder kun anvendelse:

1. a) såfremt det udenlandske investeringsselskab har meddelt myndighederne, at det agter at markedsføre udenlandske investeringsandele inden for denne lovs anvendelsesområde ved udbud til offentligheden, annoncering til offentligheden eller på tilsvarende måde [...] eller

b) såfremt udenlandske investeringsandele, der er optaget til officiel notering på en anerkendt tysk fondsbørs eller til handel på et reguleret marked, med undtagelse af de af børsen foreskrevne meddelelser, ikke markedsføres ved udbud til offentligheden, annoncering til offentligheden eller på tilsvarende måde (§ 1, stk. 2), og såfremt det udenlandske investeringsselskab har udpeget en repræsentant, som har hjemsted eller bopæl inden for denne lovs anvendelsesområde, og som kan repræsentere selskabet over for skattemyndigheder og skatteretlige instanser, og

2. såfremt det udenlandske investeringsselskab ved samtlige udlodninger giver indehaverne af udenlandske investeringsandele meddelelse [...] på tysk [om det udloddede beløb pr. andel og visse deri indeholdte beløb]

[...]

og på begæring godtgør rigtigheden af disse oplysninger.«

8 AuslInvestmG's § 18 i den affattelse, der var i kraft mellem den 30. december 1993 og den 31. december 2000, bestemte:

»(1) Såfremt betingelserne i § 17 ikke er opfyldt, betragtes udlodning fra udenlandske investeringsandele [...] som kapitalindkomst i den forstand, hvori dette udtryk er anvendt i § 20, stk. 1, nr. 1), i Einkommensteuergesetz [...]

(2) Der skal fremlægges dokumentation for de i stk. 1 nævnte beskatningsgrundlag. Bilag, der fremlægges som dokumentation, skal være affattet på eller oversat til tysk. Det udenlandske investeringsselskab skal udpege en repræsentant, som har hjemsted eller bopæl inden for anvendelsesområdet for nærværende lov, og som kan repræsentere selskabet over for skattemyndighederne og skatteretlige instanser.

(3) Såfremt der ikke fremlægges tilfredsstillende dokumentation, eller der ikke er udpeget en repræsentant, ansættes udlodningerne fra udenlandske investeringsandele hos modtageren tillige

med 90% af det beløb, hvormed kalenderårets sidste indløsningspris for en udenlandsk investeringsandel overstiger kalenderårets første indløsningspris; ansættelsen skal være mindst 10% af kalenderårets sidste indfrielsesværdi. [...]«

9 Gesetz über Kapitalanlagegesellschaften (lov om investeringsselskaber) i den affattelse, der fandt anvendelse på nationale investeringsfonde i den i hovedsagen omhandlede periode, bestemte i det væsentlige, at indehavere af kapitalandele blev beskattet i medfør af »gennemsigtighedsprincippet«, dvs. som om de selv direkte havde optjent udbyttet af deres andele i den kollektive portefølje.

Twisten i hovedsagen og de præjudicielle spørgsmål

10 Fra 1997-2003 havde Maria Schweier et depot i LGT Bank AG (herefter »LGT«) i Liechtenstein, som bl.a. indeholdt andele i investeringsfonde med hjemsted på Caymanøerne. Disse investeringsfonde, der ikke havde opfyldt deres meddelelses-, godkendelses- og dokumentationspligt i henhold til AuslInvestmG's § 17, stk. 3, og ikke havde udpeget en repræsentant i henhold til AuslInvestmG's § 18, stk. 2, tredje punktum, blev i Tyskland af denne årsag betragtet som såkaldte »sorte« fonde, der var omfattet af bestemmelserne i AuslInvestmG's § 18, stk. 3.

11 Først i 2008 oplyste Maria Schweier Finanzamt Ulm om, at hun i de omhandlede år havde modtaget kapitalindtægter fra bl.a. det depot, hun havde i LGT. Ved berigtigede selvangivelser angav Maria Schweier således disse indtægter til nævnte skattemyndighed, idet hun havde beregnet beløbet på grundlag af dokumenter, som var stillet til rådighed af LGT, og derefter i medfør af AuslInvestmG's § 18, stk. 3, havde fastsat et fast beløb for hvert af de omhandlede skatteår.

12 Den omhandlede skattemyndighed ændrede Maria Schweiers skatteansættelser for disse skatteår og ansatte kapitalindtægterne fra de omhandlede andele til at være 44 970,69 EUR for 1997, 63 779,07 EUR for 1998, 106 826,16 EUR for 1999, 94 999,24 EUR for 2000, 96 055,10 EUR for 2001, 100 157,99 EUR for 2002 og 116 823,07 EUR for 2003, dvs. i alt 623 611,32 EUR.

13 Maria Schweier påklagede denne yderligere beskatning og gjorde herved gældende, at den faste beskatning i henhold til AuslInvestmG's § 18, stk. 3, var uforenelig med princippet om de frie kapitalbevægelser. Ifølge Maria Schweier kunne den yderligere beskatning kun ske på grundlag af faktiske indtægter, hvis størrelse skulle vurderes. Maria Schweier anmodede om, at hendes kapitalindtægter blev beskattet i henhold til AuslInvestmG's § 18, stk. 1, og stillede de dokumenter og beregninger, der var nødvendige med henblik herpå, til rådighed for den omhandlede skattemyndighed.

14 Da Finanzamt Ulm afviste denne klage, anlagde Maria Schweier sag ved Finanzgericht Baden-Württemberg. Ved dom af 27. februar 2012 gav denne ret i det væsentlige Maria Schweier medhold under henvisning til, at AuslInvestmG's § 18, stk. 3, tilsidesatte princippet om de frie kapitalbevægelser, og fastslog følgelig, at de kapitalindtægter, som Maria Schweier faktisk havde oppebåret fra de pågældende andele, for hvert af de omhandlede skatteår var lavere end det beløb, der var blevet fastsat i medfør af AuslInvestmG's § 18, stk. 3, idet de samlede indtægter beløb sig til 260 872,97 EUR. Finanzamt Ulm iværksatte »revisionsanke« af denne dom for Bundesfinanzhof.

15 Inden for rammerne af denne »revisionsanke« har Finanzamt gjort gældende, at AuslInvestmG's § 18, stk. 3, skal finde anvendelse i hovedsagen, idet denne bestemmelse er omfattet af »standstill«-klausulen i artikel 64, stk. 1, TEUF. Eftersom en investeringsfonds adfærd er uløseligt forbundet med beskatningen af de investorer, der ejer andele i disse fonde, omhandler

AuslInvestmG's § 18, stk. 3, nemlig for det første ikke kun investorer, men også selve investeringsfondene, og den vedrører således levering af finansielle tjenesteydelser som omhandlet i artikel 64, stk. 1, TEUF. For det andet udgør andele i en investeringsfond direkte investering.

16 Ifølge den forelæggende ret kan den faste beskatning som fastsat i AuslInvestmG's § 18, stk. 3, afholde tyske investorer fra at investere i fonde, der ikke opfylder kravene i AuslInvestmG's § 17 og § 18, stk. 1, for så vidt som denne faste beskatning generelt er højere end den beskatning, som pålægges investorer, der ejer andele i hjemmehørende fonde, og som ikke fremlægger dokumentation for de indtægter, de oppebærer heraf. Hertil kommer den manglende mulighed for en indehaver, der ejer andele i en såkaldt »sort« fond, for at påvise størrelsen af det beløb, som den pågældende faktisk har modtaget, og dermed undgå nævnte faste beskatning, mens Gesetz über Kapitalanlagegesellschaften ikke fastsætter en sådan fast beskatning for så vidt angår investeringer i en hjemmehørende fond.

17 Den forelæggende ret har i det væsentlige anført, at reglen i AuslInvestmG's § 18, stk. 3, som Finanzamt Ulm anvendte på Maria Schweiers situation i den omhandlede periode, allerede fandtes den 31. december 1993. Den forelæggende ret har endvidere anført, at de investeringsfonde, hvori Maria Schweier havde andele, skal anses for at hidrøre fra et tredjeland, eftersom disse fonde var blevet stiftet på grundlag af de godkendelses- og tilsynsregler, der var gældende på Caymanøerne, og eftersom administrationsselskaberne for de omhandlede investeringsfonde også havde hjemsted dér.

18 Den forelæggende ret har imidlertid rejst tvivl om, hvorvidt de materielle betingelser for anvendelsen af artikel 64, stk. 1, TEUF er opfyldt, og om AuslInvestmG's § 18, stk. 3, omhandler levering af finansielle tjenesteydelser eller direkte investeringer.

19 På denne baggrund har Bundesfinanzhof besluttet at udsætte sagen og forelægge Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:

»1) Er de frie kapitalbevægelser i henhold til [artikel 63 TEUF] ikke til hinder for en national retsforordning (konkret: AuslInvestmG's § 18, stk. 3), hvorefter der for indenlandske indehavere af andele i udenlandske investeringsfonde under visse forudsætninger, foruden de udloddede beløb, skal ansættes en fiktiv indkomst på op til 90% af forskellen mellem årets første og sidste indløsningspris, dog mindst 10% af den sidste indløsningspris (eller børs- eller markedsværdien), for så vidt angår andele i investeringsforeninger hjemmehørende i tredjelande, idet bestemmelsen, der i det væsentlige ikke er blevet ændret siden den 31. december 1993, vedrører levering af finansielle tjenesteydelser som omhandlet i undtagelsesbestemmelsen i [artikel 64, stk. 1, TEUF]?

Såfremt det første spørgsmål ikke besvares bekræftende:

2) Udgør andele i en investeringsfond, der er etableret i et tredjeland, altid en direkte investering i henhold til [artikel 64, stk. 1, TEUF], eller afhænger besvarelsen af, hvorvidt andelen i henhold til nationale bestemmelser i den stat, hvor investeringsfonden er etableret, eller af andre grunde reelt giver investor mulighed for at deltage i driften af eller kontrollen med investeringsfonden?»

Om de præjudicielle spørgsmål

Om det første spørgsmål

20 Med det første spørgsmål ønsker den forelæggende ret nærmere bestemt oplyst, om artikel 64 TEUF skal fortolkes således, at en national lovgivning som den i hovedsagen omhandlede,

som fastsætter en fast beskatning af indtægter oppebåret af indehavere af kapitalandele i ikke-hjemmehørende investeringsfonde, såfremt sidstnævnte ikke har opfyldt visse lovkrav, udgør en foranstaltning, som omhandler kapitalbevægelser, der vedrører levering af finansielle tjenesteydelser som omhandlet i nævnte bestemmelse.

21 I denne forbindelse bemærkes, at artikel 64, stk. 1, TEUF udtømmende opregner de kapitalbevægelser, der kan falde uden for anvendelsesområdet for artikel 63, stk. 1, TEUF, og at bestemmelsen i sin egenskab af undtagelse fra det grundlæggende princip om de frie kapitalbevægelser skal fortolkes strengt (jf. dom Welte, C-181/12, EU:C:2013:662, præmis 29).

22 Det skal derfor fastslås, om den i hovedsagen omhandlede lovgivning omhandler kapitalbevægelser, og, såfremt dette er tilfældet, om disse kapitalbevægelser vedrører levering af finansielle tjenesteydelser.

23 Da begrebet »kapitalbevægelser« ikke er defineret i EUF-traktaten, har Domstolen anerkendt, at den nomenklatur, der udgør bilag I til direktiv 88/361, er af vejledende værdi, idet den i nomenklaturen indeholdte liste som anført i indledningen til dette bilag ikke er udtømmende (jf. bl.a. i denne retning domme van Hiltten-van der Heijden, C-513/03, EU:C:2006:131, præmis 39, Missionswerk Werner Heukelbach, C-25/10, EU:C:2011:65, præmis 15, og Welte, C-181/12, EU:C:2013:662, præmis 20).

24 Valutaindlændinges erhvervelse af børsnoterede og ikke-børsnoterede andele i udenlandske investeringsinstitutter er nævnt blandt de kapitalbevægelser, der fremgår af del A vedrørende »[t]ransaktioner vedrørende andele i investeringsinstitutter« under rubrik IV med overskriften »Transaktioner vedrørende andele i investeringsinstitutter« i bilag I til direktiv 88/361.

25 Selv om modtagelse af udbytte fra et investeringsinstitut ikke udtrykkeligt er nævnt som en »kapitalbevægelse« i denne nomenklatur, kan den knyttes til valutaindlændinges erhvervelse af børsnoterede og ikke-børsnoterede andele i udenlandske investeringsinstitutter og er dermed uløseligt forbundet med en kapitalbevægelse (jf. i denne retning dom Verkooijen, C-35/98, EU:C:2000:294, præmis 29).

26 En lovgivning som den i hovedsagen omhandlede, som regulerer beskatningen af kapitalindtægter, der oppebæres af investorer med andele i investeringsinstitutter, og som fastsætter forskellige fremgangsmåder for beskatning, alt efter om de pågældende ikke-hjemmehørende investeringsfonde har overholdt bestemmelserne i AuslInvestmG's § 17, stk. 3, og § 18, stk. 2, udgør følgelig en foranstaltning, som omhandler kapitalbevægelser som omhandlet i nævnte nomenklatur.

27 Det skal derfor fastslås, om de kapitalbevægelser, der er omhandlet i en lovgivning som den i hovedsagen omhandlede, vedrører levering af finansielle tjenesteydelser som omhandlet i artikel 64, stk. 1, TEUF.

28 Der skal for det første foretages en undersøgelse af det synspunkt, som bl.a. den forelæggende ret og Europa-Kommissionen har fremført, hvorefter alene foranstaltninger, der direkte er rettet mod leverandører af finansielle tjenesteydelser som sådan, og som regulerer udførelsen af og tilsynet med deres finansielle transaktioner samt deres godkendelse eller opløsning – hvilket ikke er tilfældet for lovgivning om beskatning af investorer – kan være omfattet af artikel 64, stk. 1, TEUF.

29 I denne henseende skal der indledningsvis henvises til den afgrænsning, der findes mellem traktatens bestemmelser om den frie udveksling af tjenesteydelser og de bestemmelser, der regulerer de frie kapitalbevægelser.

30 Domstolen har allerede fastslået, at det fremgår af ordlyden af artikel 56 TEUF og 63 TEUF samt af bestemmelsernes placering i to forskellige kapitler i traktatens afsnit IV, at disse bestemmelser, selv om de er nært forbundne, har til formål at regulere forskellige tilfælde, og at de hver især har et særskilt anvendelsesområde (jf. i denne retning dom *Fidium Finanz*, C-452/04, EU:C:2006:631, præmis 28).

31 Det følger af Domstolens faste praksis, at det for vurderingen af, om en national lovgivning henhører under anvendelsesområdet for den ene eller anden traktatfæstede grundlæggende frihed, er nødvendigt at inddrage formålet med den pågældende lovgivning (jf. i denne retning domme *Holböck*, C-157/05, EU:C:2007:297, præmis 22 og den deri nævnte retspraksis, *Dijkman* og *Dijkman-Lavaleije*, C-233/09, EU:C:2010:397, præmis 26, og *Test Claimants in the FII Group Litigation*, C-35/11, EU:C:2012:707, præmis 90).

32 Som generaladvokaten i det væsentlige har anført i punkt 67 i forslaget til afgørelse, henhører en national lovgivning, hvis genstand fortrinsvis vedrører levering af finansielle tjenesteydelser, under traktatens bestemmelser om den frie udveksling af tjenesteydelser, selv om disse tjenesteydelser kan indebære eller vedrøre kapitalbevægelser.

33 Domstolen har således allerede fastslået, at en national ordning, hvorefter en medlemsstat stiller krav om forudgående godkendelse af erhvervsmæssig långivningsvirksomhed, der udøves på statens område af et selskab med hjemsted i et tredjeland, og dermed hindrer adgangen til det finansielle marked for dette selskab, overvejende påvirker den frie udveksling af tjenesteydelser som omhandlet i artikel 56 TEUF ff. (dom *Fidium Finanz*, C-452/04, EU:C:2006:631, præmis 49 og 50).

34 Nationale foranstaltninger, hvis genstand i det mindste fortrinsvis vedrører kapitalbevægelser, henhører derimod under anvendelsesområdet for artikel 64, stk. 1, TEUF.

35 At kræve, at foranstaltninger for at være omfattet af artikel 64, stk. 1, TEUF direkte skal omhandle leverandører af finansielle tjenesteydelser som sådan, og at de skal regulere udførelsen af og tilsynet med deres finansielle transaktioner samt deres godkendelse eller opløsning, ville på denne baggrund være i strid med afgrænsningen mellem traktatens bestemmelser om den frie udveksling af tjenesteydelser og de bestemmelser, der regulerer de frie kapitalbevægelser.

36 En fortolkning, hvorefter artikel 64, stk. 1, TEUF ikke har til formål at henvise til situationer, der henhører under den frie udveksling af tjenesteydelser, bestyrkes ligeledes ved den omstændighed, at kapitlet om den frie udveksling af tjenesteydelser i modsætning til kapitlet om frie kapitalbevægelser ikke indeholder nogen bestemmelser, som udvider anvendelsesområdet for bestemmelserne til at omfatte tjenesteydere, der er tredjelandsstatsborgere med hjemsted uden for Den Europæiske Union, eftersom formålet med førstnævnte kapitel er at sikre medlemsstaternes statsborgere ret til fri udveksling af tjenesteydelser (dom *Fidium Finanz*, C-452/04, EU:C:2006:631, præmis 25).

37 Det følger derimod af artikel 63 TEUF og artikel 64, stk. 1, TEUF, at enhver restriktion for kapitalbevægelser, der vedrører levering af finansielle tjenesteydelser, mellem medlemsstaterne indbyrdes og mellem medlemsstaterne og tredjelande i princippet er forbudt, medmindre en sådan restriktion i henhold til national lovgivning eller EU-lovgivning eksisterede den 31. december 1993 eller i givet fald den 31. december 1999.

38 Som følge af den forskel, der består mellem bestemmelserne om den frie udveksling af tjenesteydelser og bestemmelserne om de frie kapitalbevægelser for så vidt angår deres respektive territoriale og personelle anvendelsesområde, er de situationer, der er omhandlet i artikel 64, stk. 1, TEUF, derfor nødvendigvis nogle andre end de situationer, der er omhandlet i artikel 56 TEUF ff.

39 Som generaladvokaten har anført i punkt 74 i forslaget til afgørelse, bemærkes endvidere, at det afgørende kriterium for, om artikel 64, stk. 1, TEUF finder anvendelse, vedrører årsagssammenhængen mellem kapitalbevægelserne og leveringen af finansielle tjenesteydelser og ikke det personelle anvendelsesområde for den omtvistede nationale foranstaltning eller dennes forhold til leverandøren, snarere end modtageren af sådanne tjenesteydelser. Som det allerede er nævnt i denne doms præmis 21, er anvendelsesområdet for artikel 64, stk. 1, TEUF nemlig defineret ved en henvisning til kategorier af kapitalbevægelser, som kan være genstand for restriktioner.

40 Den omstændighed, at en national foranstaltning primært vedrører investoren og ikke leverandøren af en finansiell tjenesteydelse, er følgelig ikke til hinder for, at denne foranstaltning er omfattet af artikel 64, stk. 1, TEUF.

41 I modsætning til, hvad Kommissionen har gjort gældende, følger det endelig af Domstolens faste praksis, at medlemsstaternes skattelovgivninger kan være omfattet af artikel 64, stk. 1, TEUF (jf. bl.a. domme *Test Claimants in the FII Group Litigation*, C-446/04, EU:C:2006:774, præmis 174-196, *Holböck*, C-157/05, EU:C:2007:297, præmis 37-45, og *Prunus og Polonium*, C-384/09, EU:C:2011:276, præmis 27-37).

42 For så vidt angår rækkevidden af den undtagelse, der er fastsat i artikel 64, stk. 1, TEUF, bemærkes for det andet, at en streng fortolkning af denne undtagelse har til formål at bevare den effektive virkning af artikel 63 TEUF.

43 For at kunne være omfattet af denne undtagelse skal den nationale foranstaltning derfor vedrøre kapitalbevægelser, der er tilstrækkeligt nært forbundet med leveringen af finansielle tjenesteydelser.

44 Som generaladvokaten har anført i punkt 74 i forslaget til afgørelse, kræves det med henblik på, at der er en tilstrækkeligt nær forbindelse, at der er en årsagssammenhæng mellem kapitalbevægelsen og leveringen af en finansiell tjenesteydelse.

45 Heraf følger, at en national lovgivning, der – idet den finder anvendelse på kapitalbevægelser til eller fra tredjelande – begrænser leveringen af finansielle tjenesteydelser, er omfattet af artikel 64, stk. 1, TEUF (jf. analogt for så vidt angår kapitalbevægelser, der vedrører direkte investeringer eller etablering som omhandlet i artikel 64, stk. 1, TEUF, domme *Test Claimants in the FII Group Litigation*, C-446/04, EU:C:2006:774, præmis 183, og *Holböck*, C-157/05, EU:C:2007:297, præmis 36).

46 I det foreliggende tilfælde indebærer erhvervelse af andele i investeringsfonde, der er beliggende på Caymanøerne, og den heraf følgende udbetaling af udbytte, at der foreligger

levering af finansielle tjenesteydelser, som er foretaget af disse investeringsfonde til fordel for den pågældende investor. En sådan investering adskiller sig fra en investors direkte erhvervelse af selskabsandele på markedet, idet investoren som følge af disse tjenesteydelser bl.a. nyder godt af en øget mangfoldighed blandt forskellige aktier og en bedre risikospredning.

47 En national lovgivning som den i hovedsagen omhandlede, der fastsætter en fast beskatning samtidig med, at det ikke er muligt for investoren at blive beskattet af de indtægter, som den pågældende faktisk har modtaget, såfremt den ikke-hjemmehørende investeringsfond ikke opfylder betingelserne i AuslInvestmG's § 17, stk. 3, og § 18, stk. 2, kan afholde hjemmehørende investorer fra at erhverve andele i ikke-hjemmehørende investeringsfonde og medfører således, at disse investorer er mindre tilbøjelige til at benytte sig af de tjenesteydelser, som disse fonde udbyder.

48 Henset til det ovenstående skal det første spørgsmål herefter besvares med, at artikel 64 TEUF skal fortolkes således, at en national lovgivning som den i hovedsagen omhandlede, som fastsætter en fast beskatning af indtægter oppebåret af indehavere af kapitalandele i ikke-hjemmehørende investeringsfonde, såfremt sidstnævnte ikke har opfyldt visse lovkrav, udgør en foranstaltning, som omhandler kapitalbevægelser, der vedrører levering af finansielle tjenesteydelser som omhandlet i nævnte bestemmelse.

Om det andet spørgsmål

49 Under hensyn til besvarelsen af det første spørgsmål er det uforholdsmæssigt at besvare det andet spørgsmål.

Sagens omkostninger

50 Da sagens behandling i forhold til hovedsagens parter udgør et led i den sag, der verserer for den forelæggende ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagens omkostninger. Bortset fra nævnte parter udgifter kan de udgifter, som er afholdt i forbindelse med afgivelse af indlæg for Domstolen, ikke erstattes.

På grundlag af disse præmisser kender Domstolen (Første Afdeling) for ret:

Artikel 64 TEUF skal fortolkes således, at en national lovgivning som den i hovedsagen omhandlede, som fastsætter en fast beskatning af indtægter oppebåret af indehavere af kapitalandele i ikke-hjemmehørende investeringsfonde, såfremt sidstnævnte ikke har opfyldt visse lovkrav, udgør en foranstaltning, som omhandler kapitalbevægelser, der vedrører levering af finansielle tjenesteydelser som omhandlet i nævnte bestemmelse.

Underskrifter

* Processprog: tysk.